

KAŽDÉ ŽENY SEN

IVAN GALAMBICA

KAŽDÉ ŽENY SEN

Ivan GALAMBICA

ATOMOVKA

Luděk se díval nahoru na oblohu. Je 05:31 ráno a sídliště se právě probouzí. Okna paneláků jsou ještě povětšinou tmavá, ale tu a tam je již vidět lampička, či světlo. Je všední jarní den, brzo ráno.

„Atomová válka nebude!“ kasal se včera předseda vlády v televizi. Právě na tento projev si teď Luděk vzpomněl. Mezinárodní situace je napjatá, jaderná velmoc hrozí nám a i jiným zemím, politici se snaží vše řešit. A předseda vlády uklidňuje lid. A dnes, v půl šesté ráno, atomová válka začala.

Luděk zrovna venčil Kiku. Kika je pes. Retrívér. Na obloze se objevil záblesk. Luděk zvedl pohled tím směrem a ve zlomku sekundy mu vše bylo jasné. JE TO TADY! Atomovka.

Obloha se náhle zbarvila do ruda. Luděk věděl, či spíše tušil, že mu zbývají tak dvě sekundy života. Možná tři. Evidentně se nenacházel v samém epicentru výbuchu. Takže Luděka smete až tlaková vlna. To měl Luděk nastudováno. Poslední dobou se v televizi nemluvílo o ničem jiném.

Luděk přemýšlel. Tak, to je konec, říkal si v duchu. Obloha se zbarvila do jasné rudé, pak najednou do jasné žluté. Teplota začala stoupat. Luděk jasně cítil, jak jej pálí kůže. Druhý záblesk. Ten byl podstatně blíže, nežli ten první. Sloup veřejného osvětlení, na kterém byly připevněné hodiny, se roztekl. To bylo to poslední, co Luděk

zaregistroval. Tekoucí sloup. Stekl dolů na chodník, který se ovšem také vlnil. Tohle je konec!

Luděk se probral. Nic jej nebolelo. Otevřel oči a uviděl, že je v nemocnici. Poznal to. Přístroje, nemocniční strop, tiché pípání.

„Haló...,“ promluvil potichu. Pochopil, že jej zřejmě zachránili. Začala válka, atomová, Luděk zřejmě nějak zachránili. Luděkoví se ulevilo. Je naživu! Sláva! Ruce a nohy má. To cítí. Je při vědomí, takže to vypadá dobře. Zkusil se zavrtět. Vše funguje! Paráda. Přežil atomový výbuch! Možná dva!

Až teď si Luděk uvědomil, že má rodinu. Co je asi s nimi? Manželka, dcera. Jak ti asi dopadli? A co jeho firma? 12 zaměstnanců. A co jeho auto? Bože? Co je s jeho milovaným autem? A chata? Existuje jeho chata? To místo, kam se tak rád utíkal schovat. Co zbylo ze světa, který Luděk znal? Chaty a auta by mu bylo obzvláště líto. Auto byla jeho chloubka. Jeho všechno.

Vešla sestra.

„Podívejme, kdo se nám to probral. Vítejte zpátky,“ směje se na něj.

„Sestři. Já to přežil?“ ptá se nelogicky Luděk a sestra odpovídá: „Ano. Zachránil vás náhodný kolemjdoucí a to, že zrovna náhodou kolem jela sanitka.“

„Kolem toho výbuchu?“ nechápe Luděk.

„Kolem jakého výbuchu? Měl jste mozkovou mrtvici,“ nechápe sestra.

Je to prosté. Jak se Luděk dozvěděl, atomová válka to ráno nezačala. Obrazy a výjevy, které měl Luděk ve svém mozku, byly způsobeny krvácením do mozku. Vše byla pouze fikce. Alespoň tak se mu to snažil vysvětlit pan doktor.

„Jsou různé úrovně mozkových příhod. Vy jste měl tu více agresivní. Určitě vám bude nějakou dobu trvat, nežli se dostanete opět do formy,“ řekl mu s úsměvem.

„Sestři, prosím, dejte mi sem nějaký ručník,“ požádal za nějakou dobu Luděk sestru. Bylo to až poté, co si nejdříve stěžoval, že mu někdo poslintal prostěradlo. Asi ve spánku se mu takto mstil spolunocležník na pokoji.

„Ne, to neudělal on, to jste si udělal vy sám,“ vysvětluje sestra. Luděk se pak v koupelně podíval do zrcadla. Levý koutek jeho úst visel dolů a tekla z něj slina.

„To chce rehabilitaci. A zatím, kdybyste chtěl, požádejte sestru o nějaký ručník, a utírejte se,“ vysvětlil mu s úsměvem lékař, když se Luděk ptal, co se to děje s jeho ústy.

„Nechci žádný ručník!“ rozohnil se Luděk a vztekle odešel se nadýchat čerstvého vzduchu na balkón. Byl vzteky bez sebe. On, majitel firmy, člověk, co všechno zná a co všechno ví, machr ve svém oboru, tak on má žádat sestru o nějaký ručník? No, to snad ne! On, člověk, co poroučí a nařizuje, tak on by najednou měl slintat do ručníku?

„Musíte se naučit používat pravou ruku na všechno. Ta levá je holt taková, jaká je,“ vysvětlil mu pak lékař.

Ano. Luděk měl celou levou polovinu těla jaksi nefunkční. Je mu 42 let, dostal mrtvici a levá pŕlka tĕla řekla: „Pa pá!“

„Máte rodinu? Ta se o vás přece postará,“ řekli mu v nemocnici, když jej pouštĕli do domácí ošĕtřování. Ćeká jej rehabilitace, cvičení, lázně. Bude jíst spousty léků a jednou třeba bude opět chlapík.

Rodinu Luděk měl. Manželka Jana. Děsná kráva. Neskutečná kráva. Luděk a ona ŕili vedle sebe. Manželství je roky nefunkční. Pak je tady dcera. Taky Jana. To je otisk mámy. Ludĕka, coby tátu, vŕbec nebere. Její puberta ji hodila do vzdoru, ve kterém se spojila Jana starší a Jana mladší proti jedinému nepříteli, kterého měly, a tím byl Luděk. Teď je Janĕ mladší 19 let a je skoro dospĕlá. Ale od počátku své puberty Ludĕka vŕbec nerespektuje. A její máma ji v tom tiše, ale vytrvale, podporuje.

A pak je tady Kika. Kika je pes. Kika Ludĕka miluje. A on ji. Ale nedá se moc předpokládat, ŕe by se Kika o něj ŕĕjak postarala.

Luděk není chudý. To rozhodně ne! Má svoji firmu. Zabývají se výrobou reklamy. Luděk začínal v raných devadesátých letech v garáŕi v domĕ jeho otce. Firma se rozrŕstala. Mohl si za čas dovolit nejen lepší prostory, ale také zaměstnance. První zaměstnanec, druhý, třetí.

Dneska má jeho reklamní firma 12 zaměstnanců. Luděk si koupil takový objekt na kraji města a tam mají dílny, kanceláře a tak podobně. Prací Luděk ŕije. Nemá rodinu. Práce je jeho rodina.

Luděk je hrdý na to, že je úspěšný, movitý a není hloupý. Rád říká svoje názory na veřejnosti a tyto názory jsou velmi často dost příkré.

„Kdo maká, ten má. A kdo nemaká, ať chcípne, klidně,“ je jeden z jeho názorů.

Luděk má svoje dny jeden jako druhý. Tedy má. Spíše měl. Ráno vstal. Vstával brzo. Chce vstát vždy před tím, nežli se holky vzbudí. Takže vstává ve 04:30. Ranní úkony, hygiena a jde ven s Kikou. Vyvenčí ji a kolem šesté ranní, když holkám pípá budík, sedí již Luděk ve svém voze a jede do práce. Luděk má Mercedes. Miluje svůj vůz. V práci bývá před sedmou. A hned se pustí do všech restů ze včerejška. Maily, objednávky, reklamace. Nesnídá. Dá si kávu, ranní cigaretku. Těch cigaretek bude za den ještě více. Většinou tak dvacet.

Celý den Luděk dělá. Chvilku je v kanceláři, chvilku na dílně. A někdy taky v terénu. Oběd nestíhá. Jí většinou někdy kolem jedenácté dopolední. Taková obědo-snídaně. Druhé jídlo si dá kolem čtvrté. Zase nějakou rychlovku. A v pět Luděk vyrazí domů. Pokud tedy nemusí být v práci déle. Pokud musí, tak je v práci třeba do desíti večer. Vyřizuje telefony, urguje neplatiče, rozčiluje se a křičí. To on moc dobře umí.

Doma se Luděk zdržuje co nejméně. Mají byt v paneláku o rozloze 4+1, ale stejně se Luďkovi zdá, že je pro ně tři, tedy pro něj a pro jeho manželku a dceru, ten byt příliš malý. Potkávají se až zbytečně často.

Takže doma Luděk vezme Kiku a jde ji vyvenčit. Anebo, rovnou z práce, jede za Marinou. Marina je Ukrajinka. Luďkova milenka. Je jí 26 let, dělá v McDonaldu v Krči a Luděk si ji rozmazuje.

Peněz má na to dost. Luděk má peníze. Není žádná socka.

„Makám, tak mám. Kdo nemaká, tak nemá,“ vysvětluje Luděk svoji filosofii těm, kteří se jej na to zeptají. Luděk je sebevědomý a nijak se tím netají. Život mu nadělil plnými hrstmi.

Luděk má chatu. V Krkonoších. Tam jezdí rád. Holky, tedy manželka a dcera, tam jezdit nechtějí. Raději k moři, nebo tak. Ale na chatě je pořád spousta práce. A to se jim nelíbí. Takže řekly, že to tam divně smrdí, a nejezdí tam. Ale jakmile má Luděk kousek volna, jede tam. Sedne do svého Mercedesu a sviští to rychlostí 170 kilometrů v hodině na svoji chatku. Plánuje si ji předělat na krásné podhorské rekreační sídlo. Nešetří peněz, ani invence.

Tak to je Luděk. Či spíše, to byl Luděk. Ted' totiž on sedí v taxíku, co jej veze z nemocnice domů. Jana – manželka, nemohla přijet. Volala. Že nemá čas, ať si Luděk vezme taxíka.

„Ahoj, tati,“ hlesne dcera, když uvidí svého otce v předsíni. A dodá: „Tak, co? Už dobrý?“

„Jo,“ odpoví Luděk a slina mu vyjede z úst na koberec. Dcera se štitivě odtáhne.

„Proč jsi nepřišla?“ ptá se Luděk dcery na důvod toho, že dcera za ním nebyla ani jednou v nemocnici na návštěvě.

„Jaká Litomyšl?“ nechápe dcera. Otcí není rozumět. Huhlá.

Luděk mávne rukou.

„No ahoj. Marode. Tak, co? Jak se cítíš?“ přichází Jana – manželka. Žádný polibek, žádné obejmutí.

„Něco tu smrdí,“ řekne Luděk a Jana – manželka pokývá hlavou.

„To ty. Podělal ses,“ zjistí během chvilky. A pravdu má.

Luděk přežívá doma. Holky mu vyhradily pokoj a v něm Luděk je. Má tam všechno. Televizi, ledničku, hadry na utření, oblečení. Jen na WC a do koupelny musí do předsíně.

„Co firma?“ ptá se po několika dnech po osudu své firmy Luděk Jany. Po dobu Luděkovy nepřítomnosti ona převzala otěže ve firmě. Ale ona tomu nerozumí ani zbla. Naštěstí je tady pan Kilián. To je dobrá duše firmy. Zaměstnanec Luděka. To pan Kilián je tím, kdo řídí firmu, když někdy Luděk musí na veletrh do zahraničí. To pan Kilián je tím, kdo ví o všem, co se ve firmě šustne.

„Pane Kilián. Mě asi znáte. Já jsem Luděkova manželka. Manžel měl mozkovou příhodu. Nevypadá to s ním dobře. Myslíte, že my dva to tady nějak zvládneme?“ zeptala se jej před nedávnem Jana – manželka. Ona se o Luděkovu firmu nijak nestará. Nezajímá ji. Má svoje vlastní kosmetické studio a tomu se věnuje. Nějaká Luděkova firma ji ani v nejmenším nezajímá. Jenže teď je Luděk v nemocnici a pan Kilián je jediný, kdo má tady o všem přehled.

„Určitě. Hlavně, ať se pan šéf v pohodě uzdraví. Já to tady nějaký čas určitě zvládnu. Co se týče chodu firmy, bude v pohodě. A papíry zase budou na vás,“ odpověděl pan Kilián.

A skutečně to fungovalo. Takže teď, když se Luděk ptal na osud firmy, sdělila mu Jana, že firma funguje.

„Kilián?“ ptá se Luděk a vyslovit to jméno mu dá neskutečnou práci. Stále nemůže mluvit tak, jak by si přál. Jana přikyvuje.

„Pojedu se tam podívat,“ rozhoduje Luděk. Má na mysli svoji práci, svoji firmu.

„Myšlíš, že je vhodné, aby tě viděli takto? Tebe? Šéfa?“ pochybuje uštěpačně Jana.

„A co je na mně špatně?“ nechápe Luděk.

„Slintáš, smrdíš a není ti rozumět slova. A poděláváš se. Ale, jak myslíš,“ řekne ironicky Jana.

„Musíš mě tam ale odvézt,“ vysouká ze sebe Luděk.

„Co? Já? Proč? Jo aha. Ty vlastně nemůžeš řídit,“ pokývá ona.

Jedou autem. Jana týrá Mercedes až na pokraj otáček.

„Přerad!“ řekne Luděk sotva slyšitelně.

„Nech mě, jo!“ reaguje Jana. Je vidět, jak ji jakákoliv činnost, kterou musí pro svého muže udělat, rozčiluje. Jak jí to vadí. Ne dnes, ale neustále.

„Stejně by bylo lepší, na jednu stranu, kdyby tě to sejmulo úplně. Myslím ta mrtvička. Co teď s tebou bude?“ řekla mu nedávno.

Neměli se rádi. A Jana odmítala hrát hru na nějakou lásku. Nebyla na Luděka zlá, ale nebyla ani hodná. Prostě on byl pro ni cizí člověk už před mrtvičkou. A ona to nemínila nyní nijak maskovat. Dříve to byl cizí člověk, co je od rána do večera v práci, nyní je to cizí člověk, co slintá a podělává se.

Nechala se umluvit, aby jej odvezla do práce. Ale byla pěkně našťvaná. Její kosmetický salón tím pěkně trpěl. Její nepřítomností.

Doba je zlá a daří se špatně. A ona musí vozit slintajícího Luďka po všech čertech. Ještěže se o firmu tady postará pan Kilián. Bez toho by byl Luděk nejen slintající, ale ještě navíc krachující. Pan Kilián ale řídí firmu tak, že zákazníci možná ani nepoznají, co se ve firmě stalo.

„Pane šéf...“, běží pan Kilián k Luďkovi. Ten má dojetím v očích slzy. A z celého toho dojetí se počůrá. Do kalhot.

„To je normální, tohleto. Ale prý to přejde,“ mávne rukou Jana.

Marina kouká na Luďka a ptá se jej: „A ty mě vzal by si?“

Luděk slintá a utírá si koutek. Dlouho se Marině neožval. Ale od výbuchu bomby, neboť tak tomu Luděk říkal, uběhlo půl roku. Luděk už rehabilitoval. A zavolal Marině. Sešli se u ní. V McDonaldu. Marina věděla, co jej potkalo. Řekl jí to. A ona by byla ochotna se o něj starat. Když se rozvede a ji si vezme.

„Ale, kotě. Já nevím. Já se rozvádět asi nechci,“ odpověděl on a ona se ptá: „Proč nět?“

„No, protože... protože... protože...“, přemýšlel.

„Dobro, když ty chceš erotyku, proč nět, možno, ale padarky musíš kupat větší!“

Luděk nerozumí. Ale Marina mu vysvětlí, že když si ji tedy nechce vzít, mohou se i nadále setkávat a mít spolu nezávazný pohlavní styk, ovšem vzhledem k Luďkově vzhledu a stavu bude muset po stránce dáreků trochu Luděk „přitlačit“.

„Já s tou erotikou... víš... ono je to teď takové složitější,“ souká ze sebe Luděk, ale konec věty už říká sám pro sebe. Marina odešla sklízet tácy.

„Jano, já jsem nešťastný,“ povídá Luděk Janě. Přišel za ní do její ložnice. Ze svého pokoje, neboli, jak on říká, ze své cely.

Jana to chápe. Vidí to na něm. Ona sama taky není spokojená.

„Všechno sis to ale zavinil sám. Holka tě nebere, já tě neberu, ale víš, proč to tak je? Celý život si na nás kašlal. Jo, možná ses postaral finančně, to možná ano. Ale vlastně, ani to moc ne. Firma byla tvoje a tím to haslo. Dostávala jsem určenou částku a nic více tě nezajímalo. Ale není to o penězích. Byl jsi někdy holce na třídní schůzce? Víš vůbec, co má za školu?“

„Gympl,“ odvětí Luděk.

„Jo. To má. To je pravda. Ale znáš její známky? Povídal sis s ní někdy? Zajímala tě někdy?“

„Já musel pracovat,“ namítá on.

„Já ale taky. Teď když koukám do firmy a vidím, co se tam děje, tak se nestačím divit. Pan Kilián zajišťuje chod, ale já jsem přes papíry. Ty výdělky. To jsou čísla. A já přitom tahám ze salónu každou korunu, abych holce mohla koupit nové lyže.“

„Přeháníš. Dával jsem ti peněz dost!“

„To ano. Dával. Na rodinu jsi dával polovinu toho, co stála splátka na tvůj Mercedes. A mně jsi přitom říkal, že je z bazaru. Já to všechno v těch papírech viděla, Lud'ku! To auto nebylo z bazaru!“

„Jano. Já jsem po mrtvici a hrozně moc potřebuji někoho, kdo mi bude stát po boku!“

„Já tě zemřít ve špíně nenechám. To ne. To se neboj, Ale milovat tě, Lud'ku, nemůžu. Neměla jsem tě ráda už před tím, a teď, když vidím spousty věcí a zapadají mi do souvislostí, tak teď to určitě nepřijde. To nemůžeš ode mne chtít!“

Luděk se podělal.

Jana měla ve všem pravdu. Luděk byl sobec. Zřejmě. Žil si svůj život tak, jak se mu líbilo. A je pravdou, že Janě dával na domácnost jistou sumu peněz. A předpokládal, že ona přinese do domácnosti také stejnou sumu. Je přece rovnoprávnost! Ano, mnohdy Luděk zaplatil dovolenou, nebo něco do bytu. On nebyl lakomý. To ne. Jen měl příjmy postavené tak, že ON je na prvním místě. Takže, chtěl-li si splnit sen o Mercedesu, splnil si jej. Hodně pracoval, mohl tedy hodně utrácet. Nikdy v domácnosti nedřeli bídu s nouzí. To ne. Ale nikdy to nebylo tak, že by Jana rozhodovala o penězích. Prostě dostala svoji přidělenou sumu a s tou se muselo nějak vyjít. A Luděk přirozeně počítal s tím, že Jana něco vydělá u sebe v salónu, takže přispěje do rodinného rozpočtu také.

Mezi Lud'kem a Janou dávno nešlo o nic jiného, nežli o společné bydlení. Nesdíleli spolu sny, nesdíleli touhy, nepovídali si.

V okamžiku, kdy Luděk dostal mrtvici, stala se Jana automaticky nejvyšší osobou v Lud'kově firmě. Ale o té nevěděla vůbec nic. Nebýt

pana Kiliána, skutečně by firma krachla. Takhle ovšem Jana doslova byla vtažena do firmy, a teprve nyní zjišťovala, jak se finančně věci mají. Že Luděk má měsíční spotřebu mnohem větší, nežli by ona vůbec předpokládala. Například.

„Tati a vážně to na chatě zvládneš?“ projevila neobvyklý zájem Jana – dcera. Obě Jany vezly Luděka na chatu. Chce tam. Bude tam měsíc sám. Prosadil si to. Jana – manželka nejprve navrhovala, ať tam Luděk jede vlakem. Ale nakonec svolila. Odveze jej tam.

A tak Luděk měsíc tráví na své chatě. Jana – manželka, mu cestou vypráví o novinkách ve firmě. Luděk má radost. Firma je jeho dítě. A pan Kilián a Jana tvoří dvojici, která udrží firmu nad vodou.

„Tady máš nějaké peníze,“ dává Jana – manželka Luděkovi hotovost, aby on na chatě přežil.

„To je málo, ne?“ diví se Luděk.

„Musíš si poradit, peníze nerostou na stromech,“ odpoví Jana – manželka větou, kterou jí v minulosti Luděk řekl nesčetněkrát.

„Dám se do kupy a vrátím se do firmy,“ řekne Luděk při loučení. Cítí, že se musí vrátit do práce. Protože nic jiného mu ze života nezbylo. Jen práce a Kika.

Kiku mu dali teď s sebou. Takže Luděk pozoruje zadní světla odjíždějícího Mercedesu a přemýšlí, kam půjde Kiku vyvenčit. K potoku? Do lesa? On, člověk, co řídil firmu, má najednou jen tuto jedinou starost. Kde vyvenčit psa?

„Chci se rozvést. Takhle to dál nejde,“ řekne Jana – manželka.

Luděk se vrátil z chaty. Nakonec tam byl šest týdnů. O dva týdny déle, nežli zamýšlel. Jana totiž nenašla časový prostor k tomu, aby jej odvezla. Nenavštívila jej ani jednou. A zavolala pouze dvakrát. A teď jsou doma a Jana hlásí svoji vůli.

„Ano? No, jak myslíš,“ pokyvuje Luděk. Dal se dost dohromady. Koutek mu stále visí, ale už se nepodělavá a mluví podstatně srozumitelněji.

„Někoho mám, někoho, s kým je mi dobře. Po letech zase vím, co je to láska,“ doplní ještě Jana.

„Aha,“ skloní hlavu Luděk.

„Odstěhoval jsem se z bytu. Pronajal jsem si 1+1. Zatím. Pak si koupím domeček. Až se rozvedeme. Pomalu se vracím do práce a budu zase chlapák,“ říká Luděk Aleně.

Alena je holka, kterou Luděk poznal, když mu bylo 21. Tehdy váhal. Chodit s Alenou, nebo s Janou? Nakonec chvilku chodil s oběma. Ale Jana přišla s tím, že je těhotná. Tak si ji vzal.

Jenže, jaké překvapení. Po dvou letech potkal Alenu. To už malá Janička byla na světě. No a Alena také tlačila kočárek. Ano. Luděk otěhotněl obě dvě ženy současně. Tehdy. Jenže Alena mu to neřekla.

Alena po Ludřkovi nic nechtřla. Vzala si nřjakřho chlapa, uvedla jej do rodnřho listu jako otce dřtře a malř klučina, co se narodil, nikdy netušil, ře jeho skutečný otec není ten, za koho ho on považuje.

„To je Ludřk,“ řekla tehdy Alena a ukázala do kočárku. Pojmenovala syna po něm. Po otci.

Roky se nepotkávali. Ludřk by nemřl ani tak problém Alenř pomoci finančně. Ale ona o to nestála. Spřše by stála o to, aby malř Ludřček poznal svřho skutečného otce. Ale Ludřk nemřl chuť poznávat svřho syna. Hodně pracoval, takže se jen občas setkal s Alenou, zeptal se jí, co je novřho a řel zase dál. Ani spolu nespali. Jen si dali kávu, Ludřk se pochlubil nřjakou svojí novou věcí, co si koupil a zase se rozeřli.

Pak se Alena rozvedla. A Ludřk se radřji odmlčel. Co kdyby po něm nřco chtřla? Tedř, když je rozvedená? Ale ona nechtřla. Jen jednou přiřla.

„Ludřček chce na kuchaře. Na soukromou řkolu. Nemohl bys mi pomoci to zaplatit?“ zeptala se.

„Já? A proč zrovna já?“ nechápal Ludřk. Moc rád dával najevo to, ře má peníze, ale tak moc nerad poslouchal řádosti o to, aby je nřkomu půjčil, ři dokonce daroval.

„No, to mář pravdu. Proč zrovna ty, ře?“ pokřvala hlavou Alena.

Po vřbuchu atomové bomby se s ní Ludřk spojil. Přiřla. A poslouchala jeho nářky.

„Koupím si domeček a ty a Ludřček tam se mnou budete bydlet,“ povídá Ludřk a Alena se diví: „Ano?“

„No a nechcete snad? Já vám dám bydlení a vy se o mě, kdybych potřeboval, postaráte. Mám syna, konečně si to uvědomuji!“ směje se Luděk.

Alena neví. Moc se jí ta nabídka nezdá. Ale Luděk už je zase ten starý Luděk. Když si něco usmyslí, je prostě po jeho. S Luděkem se nediskutuje. Jeho příkazy se plní.

„No, já ještě nevím,“ řekne Alena.

„Jak půl firmy já a půl firmy ty?“ nechápe Luděk, co mu Jana – manželka právě říká. Již týden bydlí od sebe a nyní se poprvé sešli, aby probrali rozvod.

„Byt, chata, auto, úspory, firma, všechno napůl,“ opakuje Jana.

„Jasně. Majetek chápu. Ale co budeš dělat s firmou?“

„Firma vydělává. Zavřu salón a budu se věnovat firmě tam. Takže ti nabízím, vezmi si byt, auto a chatu, ale já si nechám na oplátku celou firmu,“ říká Jana.

„Jano. Hele. Moc mě neštvi. Já ti klidně nechám polovinu firmy. Ale hned druhý den půjdu a založím si novou, úplně stejnou. Vezmu si tam lidi, co dělají v té současné a ty půjdeš světem brekem,“ vysvětluje Luděk.

„No. To asi ne. Podívej, Luděku. Já už jsem mluvila se zaměstnanci. Pokud by se vážně stalo, že bys nějak dělal vlny, jsme domluveni, že si založíme my novou firmu, tedy spíše jen já, a oni mi tam přejdou.

Dělat pod tebou není žádný med. Koupíme nové stroje, kontakty na zákazníky máme... takhle, Lud'ku, nedělej to horší, nežli to je!“

„Jako, že moji zaměstnanci půjdou za tebou, jo? To mi chceš říci, jo?“

„Víš, jak jsem ti říkala, že někoho mám?“

„No jasně! Víím!“

„Je to Honza Kilián. Ten někdo. Nějak jsme se dali dohromady. Tak, jen abys to věděl!“ řekne Jana a odchází. Jen prohodí přes rameno: „Firmu mi nech a já ti nechám všechno ostatní!“

Luděk se šel ven vydýchat. Vzal Kiku a procházel sídlištěm. Taková zrada! Taková podlost! Nervy měl napnuté k prasknutí. Copak on může ve 42 letech, po mrtvici, začínat někde znova? Copak to jde? Roky něco buduje, roky se o něco snaží, a teď co? Každý jej v životě zradil! Každý! Obě Jany, Honza Kilián, Alena, každý! Každý je sobec a zlý! Každý!

Luděk se podíval na oblohu.

ZASE ATOMOVÝ VÝBUCH! Obloha se zbarvila do modra. A druhý výbuch! Vše je rudé. Najednou žluté. A pak černé. Černočerné. Jen tam kdesi v dálce, v hloubi té černoty, jasně Luděk rozeznává malinkou tečku světla. Ale zvětšuje se. Ta tečka. Už je větší a větší. Jde z ní laskavé teplo a láska.

Na sídlišti na chodníku končí jeden život. Život Lud'ka. Když se tak vezme kolem a kolem, celkem zbytečný život. Zemřel nemilován,

bez rodiny a bez splnění svých snů. Sice měl auto, firmu, chatu, ale neumíral šťastný.

Jeho život byl jeden velký atomový výbuch.

Inu, atomový výbuch, stejně jako život, nikdo nepřežije. Tak to je.

Tak takhle tady žijem...

KRAVATA

Ing. Jan Bubeníček si povolil kravatu. Tady na letišti, široko daleko, byl jediný, kdo tento oděvní doplněk měl. Ostatní cestující byli oblečeni v letním oblečení. Muži trička a kraťasy, ženy letní šaty, či šortky a trička s krátkými rukávy. Bylo léto. Odjezd na dovolenou. Všichni už jsou myšlenkami na pláži. I Honza Bubeníček je myšlenkami na pláži. Jen je oblečen společensky. Dlouhé kalhoty, polobotky, košile, sako a kravata. A právě tu si nyní povolil.

„Vy jste kdo?“ táže se jej celník. Kouká na občanský průkaz, který mu ing. Jan Bubeníček předložil.

„Já jsem Jan Bubeníček. Inženýr Jan Bubeníček,“ povídá Honza.

„Inženýr Jan Bubeníček narozen třetího ledna roku...“ ujišťuje se celník a opakuje Honzovo datum narození. Honza pokyvuje. Celník cosi zkoumá.

„Nějaký problém?“ ptá se Honzova manželka stojící za ním.

„Nevím. Asi ano,“ pokyvuje Honza.

„To je tou kravatou. Který člověk si vezme při cestě do Bulharska kravatu? To bych chtěla vidět,“ zakrouť hlavou ona. Už doma se o tom málem pohádali.

„Jed' v šortkách!“ říkala ona a Honza oponoval.

„Ne! Kravata nikdy nikoho neurazila!“